

Jednak jsou sporné dávky spolkových zemí poskytovány na základě skutečností popsanych zákonem bez přezkumu osobní potřeby. Sloužily k vyrovnání dodatečných vydání vzniklých z důvodů invalidity a jejich cílem bylo vylepšit zdravotní stav a životní podmínky invalidních osob. Jejich účelem je tedy v podstatě doplnění dávek zdravotního pojištění. Okolnost, že podle spolkových právních předpisů se přiznané dávky na péči započítávají na dávky spolkových zemí pro nevidomé a postižené prokazuje navíc, že obě dávky slouží ke krytí stejného rizika — a sice rizika dodatečných vydání vzniklých z důvodu nemoci — a nejedná se o „vedlejší, pomocnou nebo doplňkovou ochranu proti rizikům“.

Krom toho nemá kvalifikace určité dávky podle vnitrostátní ústavy členského státu žádný vliv na to, zda tato dávka musí být považována za sociální zabezpečení ve smyslu nařízení č. 1408/71.

Navíc projednávané zákony spolkových zemí z věcného hlediska nepředstavují doplňující, pouze místně platnou výhodu. Tato dávka spíše spadá do systému krytí rizika dodatečných výdajů při nemoci, který byl zřízen v celém členském státě Německo a prostřednictvím vzájemného započítávání je úzce spojen se spolkovým právem.

Z toho vyplývá, že sporné dávky spolkových zemí musí být kvalifikovány jako dávky v nemoci a nikoliv jako zvláštní dávky. Zapsání těchto dávek do přílohy II oddílu III nařízení (EHS) č. 1408/71 je tedy nepřijatelné a tyto dávky spadají do působnosti tohoto nařízení.

Podmínky bydliště stanovené v německých právních předpisech také porušují nařízení (EHS) č. 1612/68 tím, že zabraňují, aby příhraniční osoby a jejich rodinní příslušníci mohli získat tyto dávky.

Soudní dvůr jasně zdůraznil, že členský stát nemůže podmínit přiznání sociální výhody tomu, aby měl příjemce bydliště v tomto státu. Závěr Soudního dvora platí pro všechny sociální výhody ve smyslu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1612/68.

Pojem „sociální výhoda“ je velmi široký: zahrnuje nejen výhody, které se vážou k pracovní smlouvě, ale všechny výhody, které členský stát přiznává svým občanům a tedy rovněž pracovníkům. Podle názoru Komise okolnost, že poskytnutí sporné dávky nezávisí ani na výkonu zaměstnání ani na finančních prostředcích dotčené osoby nebo jeho rodiny, a tedy je poskytována pouze na základě bydliště v dotyčné spolkové zemi,

nemůže odůvodnit nezohlednění důsledků, které z toho vyplývají pro pracovníky, kteří pracují v Německu a bydlí v jiném členském státě. Neexistují tedy dostatečné důvody, aby se tyto dávky nepřihradily k sociálním výhodám ve smyslu nařízení č. 1612/68.

Příhraniční osoby pracují v Německu a jejich rodinní příslušníci musí mít tedy rovněž nárok na dávky, které jsou poskytovány postiženým a nevidomým na základě předpisů spolkových zemí, když v tomto členském státě nemají bydliště. Podmínka, že musí mít v dotyčné spolkové zemi bydliště nebo obvyklý pobyt, tedy porušuje nařízení č. 1612/68.

(¹) Úř. věst. L 257, s. 2; Zvl. vyd. 05/01, s. 15.

(²) Úř. věst. L 149, s. 2; Zvl. vyd. 05/01, s. 35.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Højesteret (Dánsko) dne 30. dubna 2010 — Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S v. Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

(Věc C-207/10)

(2010/C 179/38)

Jednací jazyk: dáština

Předkládající soud

Højesteret

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S

Žalované: Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

Předběžné otázky

1) Je třeba čl. 7 odst. 2 směrnice Rady 89/104/EHS (¹) ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, a související judikaturu, zejména rozsudky Soudního dvora Hoffmann-La Roche, 102/77 (²); Pfizer, 1/81 (³) a Bristol-Myers Squibb a další, spojené věci C-427/93, C-429/93 a C-436/93 (⁴), vykládat v tom smyslu, že majitel ochranné známky se

může dovolávat těchto ustanovení ve snaze zabránit společnosti paralelního dovozce, která se zabývá uváděním na trh a která je držitelkou registrace pro léčivý přípravek v členském státě, v prodeji přípravku s uvedením údaje, že přípravek byl přebalen společností uvádějící na trh, ačkoli si tato společnost nechala fyzické přebalení provést jinou společností, kterou je společnost provádějící přebalení, jíž společnost uvádějící na trh dává pokyny k nákupu a přebalení přípravku, k přesnému vzhledu obalu výrobku a k dalším aspektům týkajícím se tohoto přípravku a která má povolení k přebalování a opětovně při přebalování opatřuje nový obal ochrannou známkou?

- 2) Má při odpovědi na otázku i) význam, že se lze domnívat, že spotřebitel ani konečný uživatel nejsou uvedeni v omyl, pokud jde o původ přípravku, a nebude u nich vyvoláno přesvědčení v tom směru, že za přebalení je odpovědný majitel ochranné známky, a to na základě údaje o názvu výrobce uvedeného paralelním dovozcem na obalu společně s výše uvedeným údajem o podniku odpovědném za přebalení?
- 3) Má při odpovědi na otázku i) význam pouze nebezpečí, že by spotřebitel či konečný uživatel mohl být uveden v omyl v tom směru, že za přebalení je odpovědný majitel ochranné známky, nebo zda jsou rovněž relevantní další aspekty týkající se majitele ochranné známky, například a) že subjekt, který uskutečňuje dovoz a fyzické přebalování a znovu opatřuje obal přípravku ochrannou známkou jejího majitele, může tímto jednáním sám porušovat práva k ochranné známce jejího majitele a že faktory, za něž je odpovědný subjekt fyzicky provádějící přebalení, mohou způsobit, že b) přebalením je ovlivněn původní stav přípravku nebo že c) vzhled přípravku je takový, že je nutné předpokládat poškození dobrého jména majitele ochranné známky?
- 4) Pokud při odpovědi na otázku iii) Soudní dvůr bude rovněž považovat za relevantní zohlednit skutečnost, že společnost provádějící přebalení může sama porušovat práva k ochranné známce jejího majitele, žádá se Soudní dvůr, aby uvedl, zda má pro zodpovězení této otázky význam skutečnost, že společnost uvádějící na trh a společnost provádějící přebalení paralelního dovozce jsou podle vnitrostátního práva společně a nerozdílně odpovědné za porušení práv majitele ochranné známky k této ochranné známce.
- 5) Má při odpovědi na otázku i) význam, že paralelní dovozce, který je držitelem registrace a který uvedl sám sebe jako osobu odpovědnou za přebalení, patří v okamžiku oznámení majiteli ochranné známky před zamýšleným prodejem přebaleného léčivého přípravku do stejné skupiny společností jako společnost, jež provedla přebalení (sesterská společnost)?

- 6) Má při odpovědi na otázku i) význam, že společnost provádějící přebalení je v příbalové informaci uvedena jako výrobce?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 40, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 92.

⁽²⁾ Rozsudek ze dne 23. května 1978.

⁽³⁾ Rozsudek ze dne 3. prosince 1981.

⁽⁴⁾ Rozsudek ze dne 11. července 1996.

Žaloba podaná dne 30. dubna 2010 — Evropská komise v. Portugalská republika

(Věc C-208/10)

(2010/C 179/39)

Jednací jazyk: portugalsština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: A. Nijenhuis a M. Teles Romão, zmocněnci)

Žalovaná: Portugalská republika

Návrhová žádání žalobkyně

- určit, že Portugalská republika tím, že nepřijala právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2007/44/ES ⁽¹⁾ ze dne 5. září 2007, kterou se mění směrnice Rady 92/49/EHS a směrnice 2002/83/ES, 2004/39/ES, 2005/68/ES a 2006/48/ES, pokud jde o procesní pravidla a hodnotící kritéria pro obezřetnostní posuzování nabývání a zvyšování účastí ve finančním sektoru, a v každém případě tím, že o nich neuvědomila Komisi, nesplnila povinnosti, které pro ni z této směrnice vyplývají;
- uložit Portugalské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Lhůta pro provedení směrnice uplynula dne 20. března 2009.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 247, s. 1